

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314202739
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4314202739.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Jarmily Pogramovej, v spore žalobkyne: F. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. X. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 885,96 eur (istiny) s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 16C/19/2014-244 zo dňa 28. novembra 2016, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenu súdu dňa 17. 02. 2014, sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 885,96 eura s príslušenstvom. Svoj žalobný návrh zdôvodnil a tým, že Zmluvou o úvere č. 4092059 uzavretou (medzi žalobkyňou a žalovaným) dňa 31. 03. 2005 došlo k poskytnutiu jej finančných prostriedkov zo strany žalovaného vo výške 663,88 eura. Uvedením do omylu zo strany žalovaného (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatkov) uhradila na jeho účet sumu podľa zmluvy vo výške 1.549,84 eura, tzn. o 885,96 eura viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 885,96 eura tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Okrem toho žiadala aj úrok z omeškania a to odo dňa 06. 02. 2014, čo bol deň na dobrovoľné plnenie v zmysle jej výzvy, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení v prvom rade bol toho názoru, že v danom prípade sa nejedná o spotrebiteľský úver, a preto RPMN nemusela byť uvedená. Rovnako tak zastal názor, že nebolo možné zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a aj preto bol toho názoru, že zmluva o úvere nemusela obsahovať ani údaj o RPMN a teda žalovaný má nárok nie len na vrátenie úveru, ale aj príslušného poplatku za poskytnutie úveru. Okrem toho dodal, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Záverom mal za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej trojročnej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa v zmysle ustanovení zákona mohla domáhať v subjektívnej (dvojočnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela. Zdôraznil, že táto lehota žalobkyne už márne uplynula. Navyše, v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, avšak napriek tomu požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný v subjektívnej a aj objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu a to dňa 29. 09. 2008, preto navrhol, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobkyne ako neopodstatnenú a premlčanú v celom rozsahu zamietol.

3. Súd prvej inštancie vo veci najskôr rozhodol rozsudkom zo dňa 20. 05. 2014 č.k. 16C/19/2014-178 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 885,96 eura s 8,05% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 22. 08. 2014 do zaplatenia a trovy konania zodpovedajúce trovám právneho zastúpenia vo výške 483,24 eura, trovy na účet právneho zástupcu žalobkyne, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti (týkajúcej sa výšky a počiatku úroku z omeškania) zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 53 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením zo dňa 22. 09. 2016 č.k. 8Co/191/2016-218 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - okrem zamietajúce výroku zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie s tým, že súdu prvej inštancie vytkol, že neuviedol (nezdôvodnil) deň, od ktorého počítal počiatok plynutia subjektívnej premičacej doby a náležite (skutkovo a právne) nezdôvodnil, ktoré konanie (a prečo) na strane žalovaného považuje za jeho úmyselné konanie smerujúce k získaniu majetkového prospechu bez právneho dôvodu (bezdôvodného obohatenia), a to aj s ohľadom na ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z., ktorým zákon neuvádzanie RPMN pri úveroch osobitne upravuje v ustanovení § 4 ods. 2 výhradne tým spôsobom, že je úver bezúročný a bez poplatkov (bez ohľadu na ich výšku) teda zákon nerieši ani neplatnosť zmluvy o úvere (pre neuvedenie RPMN) a neustanovuje žiadnu inú právnu domnienku ohľadom konania (subjektov) rozporného so zákonom; žalobkyňa uvádzala, že zo strany žalovaného bola uvedená do omylu. Ustálil, že dôkazné bremeno je pritom na žalobkyni, ktorá musí právne významné tvrdenia preukázať nad akúkoľvek pochybnosť, t.j. tvrdenie o momente významnom pre začatie plynutia subjektívnej lehoty, úmyselnosti žalovaného získať bezdôvodné obohatenie a o nepremičaní jej práva.

5. Okrem toho odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa toho, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľským úverom, a preto v ďalšom konaní sa súd uvedenou skutočnosťou zaoberať už nebude a bude vychádzať z toho, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať nielen ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľského úveru, ale aj spotrebiteľskej zmluvy.

6. Predmetom sporu tak zostala istina 885,96 eura s 8,05% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 22. 08. 2014 do zaplatenia a trovy konania.

7. Napadnutým zhora označeným v poradí druhým rozsudkom Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie žalobcu žalobkyne (v plnom rozsahu) opätovne zamietol a súčasne o trovách strán sporu voči sebe navzájom rozhodol tak, že žalovaný má nárok (proti žalobkyni) na plnú náhradu trov konania.

8. Skutkový stav veci súd prvej inštancie s poukazom na konanie v neprítomnosti strán sporu uviedol nasledovne:

9. Dňa 31. 03. 2005 došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 4092059 medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom, v ktorej bolo dohodnuté, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 20.000 Sk a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 16.000 Sk, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 36.000 Sk v 10 mesačných splátkach po 3.600 Sk počnúc dňom 28. 04. 2005.

10. Z výpisu splátok a pokút vyplýva, že žalobkyňa mala zaplatiť 10 splátok po 119,5 eura, resp. druhý variant, avšak žalobkyňa uhradila dlžnú sumu tak, že dňa 13. 09. 2005 uhradila sumu 116,18 eura, dňa 29. 09. 2005 sumu 1.449,86 eura a dňa 12. 10. 2005 sumu 116,18 eura, čím uhradila spolu 1.682,22 eura, teda suma 132,38 eura jej bola žalovaným dňa 11. 11. 2005 vrátená.

11. Podaním zo dňa 03. 02. 2014, nazvaným výzva na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu, bol žalovaný vyzvaný na vrátenie sumy 885,96 eura najneskôr do 06. 02. 2014 a to z dôvodu bezdôvodného obohatenia, keďže v zmluve o úvere absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov.

12. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie s poukazom na uvedený skutkový stav sporu, citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 122 ods. 2) a všeobecný výklad k plneniu z bezdôvodného obohatenia odôvodnil nasledovne:

13. Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne s tým, že tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Vychádzajúc z výkladu plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení zo spotrebiteľskej zmluvy, obsiahnutého v uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. februára 2016 sp. zn. 6Co/562/2015, ako aj v rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. januára 2016 sp. zn. 6Co/220/2015 súd zistil, že v posudzovanom prípade je rozhodujúca otázka, kedy začala plynúť subjektívna dvojiročná premlčacia doba. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia bolo potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získa. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, bolo potrebné vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa splatila žalovanému úver, z ktorého požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa skutočne vedela o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov a úrokov a o tom, že sa bezdôvodne obohacuje žalovaný. K bezdôvodnému obohateniu došlo teda dňom 29. 09. 2005, kedy žalobkyňa uhradil spolu sumu 1.566,04 eura, teda viac ako bola povinná uhradiť. Okrem toho žalobkyňa uhradila aj ďalšiu sumu 116,18 eura dňa 12. 10. 2005, teda plnila viacej ako v zmysle zmluvy mala, v dôsledku čoho jej žalovaný dňa 11. 11. 2005 vrátil sumu 132,38 eura. Žalobkyni začala plynúť 2- ročná subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dňa 29. 09. 2005, kedy preukázateľne uhradila poslednú splátku, čo medzi stranami sporu nebolo sporné. Týmto okamihom boli žalobkyni známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. komu plnila a v akej výške. Neobstojí pritom argument, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela neskôr, nakoľko neskôr sa dozvedela o právnej kvalifikácii nároku, avšak nie o skutočnosti bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci tak posledný deň 2- ročnej subjektívnej premlčacej doby pripadol na 29. 09. 2007 (2 roky od poslednej splátky), pričom žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie sumy uplatnila na súde až 17. 02. 2014, t.j. po uplynutí tejto doby. Čo sa týkalo námietky, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal uplynutie subjektívnej lehoty, v tomto ohľade súd poukazuje na záver odvolacieho súdu, že dôkazné bremeno je na žalobkyni, o čom bola v rámci rozhodnutia odvolacieho súdu poučená a napriek tomu sa po rozhodnutí odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nepokúsila uniesť dôkazné bremeno, ale ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní s odôvodnením, že predtým sa k veci vyjadrila nielen ona, ale aj jej právny zástupca a zotrvali na žalobe.

14. Rovnako tak neobstalo tvrdenie žalobkyne v tom ohľade, že v danom prípade bola objektívna premlčacia doba desať rokov. Úmyselné konanie žalobkyňa videla v tom, že v úverovej zmluve absentoval údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo je síce pravda, avšak uvedené nemožno hodnotiť za úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne. Úmyselné konanie je potrebné jednoznačne preukázať a v tomto ohľade má žalobkyňa nielen bremeno tvrdenia ale aj dôkazné bremeno, ktoré opätovne neunesla už v čase rozhodovania odvolacieho súdu, ako ani následne po vrátení veci súdu prvej inštancie. Bolo potrebné súhlasiť so žalobkyňou, že žalovaný je podnikateľský subjekt podnikajúci na území Slovenskej republiky od roku 2001, teda by mal byť znalý právnych predpisov. Nemožno však považovať neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v úverovej zmluve bez ohľadu na jej ďalšie právne posúdenie za úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, pretože žalobkyňa v zmluve o úvere bola jednoznačne oboznámená s tým, za akých podmienok zmluvný vzťah uzatvára. V zmluve bola jednoznačne uvedená suma, ktorú si žalobkyňa požičala, suma, ktorú žalobkyňa zaplatí za poskytnutie úveru a tiež konečná suma. Rovnako tak v zmluve boli rozpísané splátky a to ich počet, výška a začiatok splácania úveru. Čo sa týkalo neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, uvedené zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, avšak nie neplatnosťou zmluvy, a preto neuvedením týchto údajov sa sám žalovaný vystavil tomu, že v prípade namietania ich neuvedenia v zákonom stanovenej lehote, resp. v prípade vzniku sporu o zaplatenie by bol v tejto časti neúspešný. Len veľmi ťažko je možné tvrdiť, že sa žalovaný takému následku vystavil úmyselne, a preto bolo potrebné ustáliť, že úmysel zo strany žalovaného nebol žalobkyňou preukázaný, a teda žalobkyňou požadovaný nárok bol premlčaný aj v objektívnej trojiročnej dobe, ktorá žalobkyni márne uplynula dňa 29. 09. 2008 a žaloba bola podaná na súd až dňa 17. 02. 2014.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné dospieť k záveru, že žalovaný sa premlčania úspešne dovolal a to jednak v subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej dobe, preto súd žalobu zamietol.

16. Následne sa súd nezaoberal už vecou samou a to z dôvodu uplynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby na priznanie bezdôvodného obohatenia.

17. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (Civilného sporového poriadku - zákon č. 160/2015 Z. z.) tak, že žalovanému priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko mal plný úspech v spore a to tým, že súd žalobu zamietol, v dôsledku jeho aktívnej obrany a neunesenia bremena žalobkyňou.

18. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len žalobkyňa domáhajúca sa jeho zmeny tak, aby jej žalobe bolo v plnom rozsahu vyhovené, keď požadovala aj náhradu trov celého konania (sporu). Dôvody odvolania sú podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. K premlčaniu nároku v subjektívnej lehote má za to, že v predmetnom spore ide o vzťah spotrebiteľský a je presvedčená o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si nároku voči žalovanému neuplynula. Má za to, že súd nijako neodôvodnil, na základe akých skutočností má za preukázané, že od doby kedy sa dozvedela o tom, kto sa na jej úkor obohatil do doby uplatnenia si jej práva na súde, uplynula subjektívna lehota dvoch rokov. Tvrdenie súdu, že je potrebné vychádzať zo dňa kedy splatila úver bez ohľadu na skutočnosť, či skutočne vedela o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov a úrokov, je nesprávne. Súd nijako nepreukázal, že sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného pred dňom udelenia plnomocnenstva jej právnomu zástupcovi, ktorý ju o vzniku bezdôvodného obohatenia informoval. Súd sa nevyslovil na základe akého vykonaného dôkazu dospel k záveru, že sa dozvedela o bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy, teda o vzniku bezdôvodného obohatenia v čase zaplatenia poslednej splátky, teda dňa 29.09.2005. Poukazuje na skutočnosť, že by bolo nelogické, aby žalovanému uhradila splátku vo výške prevyšujúcej istinu úveru, ak by už v čase jej platby vedela, že žalovaný na ňu nárok nemá. V čase platenia bola presvedčená, že žalovaný nárok na plnenie má; prečo by platila dobrovoľne a vedome niečo o čom vie, že mu nepatrí? Má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnila v dvojročnej subjektívnej lehote, skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia u nej nebol súdom nijako preukázaný. Zároveň dáva do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nielen predpokladaná vedomosť. Ak by teda mal byť výklad súdu správny, poprel by sa tým celý zmysel delenia inštitútu premlčania na subjektívnu a objektívnu lehotu, nakoľko aplikovaním názoru súdu v napadnutom rozhodnutí by bol ich začiatok plynutia stanovený v rovnaký deň. Za preukázané sa považuje len to, čo je dokázané, v konaní však nebolo preukázané, že by vedela skôr o vzniku bezdôvodného obohatenia. Pozornosť upriamuje na označené rozhodnutia súdov v Českej i Slovenskej republike. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty, v prejednávanom prípade podľa jej názoru sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a teda o 10 ročnú lehotu. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch už od jeho prvej účinnosti k 01.10.2001 obsahoval povinnosť uvádzať v Zmluve o úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), keď v prípade jej neuvedenia sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá v roku 2005, to znamená takmer po 4 rokoch podnikania žalovaného v oblasti poskytovania úverov a teda dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti žalovaným uvádzať obligatórne údaje v zmluvách je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, čo bolo potvrdené aj rozhodnutiami, na ktoré poukazuje. Ak by sa súd neuspokojil s uvedenou argumentáciou, poukazuje na to, že podľa § 658 ods. 1 OZ možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky, avšak nemožno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov, keď výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa právnej teórie ako i praxe je odmena na úrovni 102,44% ročne v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách, nekoná úmyselne protizákonne by viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 102,44% ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi, preto nemožno pochybovať o vedomosti podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. Všetky zmluvy žalovaného obsahovali nezákonné úroky, a preto sa nemôže dovoliavať toho, že pri tej ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedel. Na strane žalovaného nemôže ísť o nedbanlivosť, ale z uvedeného na jeho strane išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie a preto jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. Poukazuje aj na princíp právnej istoty, čo vyjadruje, že účastník konania môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, teda tak ako bolo rozhodnuté v rozhodnutiach, na ktoré v odvolaní poukazuje.

19. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol a teda majetkový prospech on získal z poctivých zdrojov. V žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a uplatňovaný nárok sa stal premlčaný v objektívnej i subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 29.09.2008, t.j. pred podaním žaloby. Žalobkyňa nijako skutkovo nepreukázala možnosť uplatnenia 10. ročnej premlčacej lehoty, v tomto smere poukazuje na označené rozhodnutia súdov. Žalobkyňa nijako nepreukázala jeho úmyselné konanie k získaniu bezdôvodného obohatenia, keď akýkoľvek dôkaz o jeho úmysle absentuje.

20. Žalobkyňa - odvolateľka sa vyjadrovala aj k vyjadreniu protistrany k jej odvolaniu, v ktorom zotrvala na svojom názore z odvolania.

21. Žalovaný vo vyjadrení sa k uvedenému vyjadreniu sa žalobkyne k jeho vyjadreniu poukázal na to, že na svojom vyjadrení zotrváva.

22. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a skutkovým stavom sporu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako rozhodnutie (vo výroku) vecne správne, keď súčasne o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP náhradu trov nepriznal z dôvodu, že mu v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli a žiadne ani nežiadal.

23. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení svojho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, keď na zdôraznenie jeho správnosti a aj vzhľadom k odvolacím dôvodom považuje za potrebné poukázať na to, že

- preukázanie podmienok na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo na strane žalobkyne, teda súd nemal povinnosť jej tvrdenia vyvracať (ale ona ich musela preukázať),
- na skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť sa nedá preukázať, súd neprihliada (ako na preukázané,
- plynutie subjektívnej lehoty je možné len v rámci objektívnej lehoty, teda subjektívna lehota po uplynutí objektívnej lehoty začať nemohla,
- žalobkyňa okrem svojho vyjadrenia dôkazné prostriedky na preukázanie svojho tvrdenia, že o existencii bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až od svojho právneho zástupcu v čase udelenia plnomocnenstva, žiadne v konaní neprodukovala (a to ani po zrušení prvého rozhodnutia),
- zo samotného porušenia povinnosti žalovaného čo do obsahu požadovaných zmluvných náležitostí nemožno bez ďalšieho vyvodíť úmysel žalovaného získať na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie, keď nedojednanie RPMN vplyv na platnosť (samotného) zmluvného záväzku zo zmluvy o úvere nemalo,
- pokiaľ požiadavka na uvedenie RPMN v zmluve a následok jej neuvedenia v zmluve v podobe bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru vyplývala už v čase podpisu zmluvy žalobkyňou zo zákona (§ 4 ods. 2 písm. g) o spotrebiteľských úveroch, potom ak zmluva RPMN neuvádzala v zmysle ustanovenia § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky (o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uvedené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná), už v čase podpisu zmluvy bol žalobkyňi známy dôsledok neuvedenia RPMN, teda že žalovaný nemá nárok na úroky alebo poplatky za poskytnutie úveru a má teda nárok iba na vrátenie požičanej sumy, a teda akékoľvek jej plnenie nad sumu jej požičanú môže byť u žalovaného len plnením bez právneho dôvodu, a že
- skutočné dozvedenie sa o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia sa v prípade žalobkyne odvíja od jej vedomosti, kedy zaplatila žalovanému z titulu úveru sumu vyššiu, akú si od neho požičala.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).